

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

စံမြန်းသိမ်းပိုက်စေခဲ့သော

ပ န် ၊ စုံ သိ န် ၊ ဝ န်

အခန်း (၁)

မြညက်သာရဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ဒေါတွေစုပုံ၍ ထော်လန် လန်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ။

ကောင်းဆိုတဲ့ ကောင်းကင်ယံကြောင့် ပဲ။ သူမသွားလေရာ နောက် ကနေ တကောက်ကောက် လိုက်နေတတ်တာကို မကြိုက် ဆုံးပင်။ ဒေါ သတွေလည်း ခေါင်းပေါ်ကနေ မီးတောက်တွေ ထ တောက်မတတ် ပေါက်ကွဲတော့မယ်။

သူ့ကို မြညက်သာရဲ့ မိဘတွေက အပ်ထားခဲ့တယ်ဆိုပြီး ညက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို ထိပါး တာမျိုးတော့ လုံးဝ လက်မခံနိုင် ပါဘူး။

နဂိုထဲက ကောင်းနှင့် ညက်က မတည့်ကြ။

ငယ်စဉ်လေးကတည်းက ရန်ဘက်။

ညက်က နှိုင်းတာပါ။

အေးစက်စက် မလှုပ်တလှုပ် တစ်ယောက်ထဲ နေထိုင် တတ်တဲ့ ကောင်းကင်ယံကို မြညက်သာ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပြဿနာ ရှာတတ်တာ မြညက်သာရဲ့ အကျင့်စရိုက် ဖြစ်နေသည်။ ။

“မြညက်သာ”

“ဘာလဲ”

“မင်းအပြင်တွေ ထွက်တာအရမ်းလွန်နေပြီထင်တယ်၊ ကိုယ် ပြောထားတယ်နော်၊ မင်းတစ် ယောက်တည်း ဟိုအကြောင်းပြ ဒီ အကြောင်းပြထွက်နေတာ ခွင့်မပြုနိုင်တော့ဘူး”

“ကောင်း”

“ပြော”

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိ စည်းကမ်းတွေထုတ်ပြီး တားဆီးပိတ်ပင်နေရတာလဲ လို့ ”

သူမ တကယ်ပဲ ဒေါသသံတွေအထွတ်အထိပ်ရောက်နေပြီး ကောင်းမျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့် ပစ်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ခါးမှာ ထောက်ထားသည်။

ကောင်းစုတ် ရှင် လာပြီးပါဝါတွေ အာဏာတွေ ပြနေတာ မဟုတ်လား။

ရှင်က ဘယ်သူလဲ ဒရိုင်ဘာရဲ့ သားကများ ရာရာစစ။

“အန်ကယ်၊ မမကန့် အန်တီ ဒေစီတို့ က မင်းကိုစောင့်ရှောက် ပေးဖို့ ကိုယ့်ကိုအပ်ထားလို့ ပဲ ညက် . . . ရှေ့နေကြီးဦးပေါ်ထွန်းကိုယ် တိုင် စာချုပ်စာတမ်းတွေလုပ်ပြီး မင်းမိဘတွေက အပ်ထားခဲ့ တယ် လေ၊ မင်းလည်း သဘောတူလက်ခံခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဖေဖေနဲ့ မေမေက နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်နေပြီ၊ ကျွန်မက ဘယ်လို လက်မခံနိုင်ပါဘူးလို့ ငြင်းမလဲ၊ မလွဲသာမရှောင်သာလို့ လက်ခံလိုက်ရတာ ရှင်အသိဆုံးနော်”

ဟုတ်တယ်လေ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး မိဘတွေဒဏ်ရာ တွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရ၍ လူ့ လောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာကြရ တော့မ

ယ့်အချိန်။

ညက် ဘယ်လိုငြင်းမလဲ။

ဖေဖေရော မေမေရော မိဘမဲ့ကောင်းကင်ယံအား ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်ရဲ့ သားဖြစ်ပေမယ့် ကောက်ယူမွေးစားထားခဲ့၍ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထား ခဲ့သည်။ ။

ထိုအချိန်က ကောင်းနှင့် ညက်က အသက်တူရွယ်တူ ဆယ့် သုံးနှစ်သားအရွယ်တွေ။

ဒရိုင်ဘာကြီးသေဆုံးတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကောင်းကို မွေးစား ထားခဲ့ကြ၏။ ညက်က ကန့်ကွက်ခဲ့ ပေမယ့် ဒရိုင်ဘာကြီး ဦးကောင်း က ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုပြီး သားအဖြစ် တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်းနှင့် မွေးစားကြသည်။ ။

“ကောင်းက သမီးညက်ရဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သွားပြီ၊ ပြဿနာရှာ မနေနဲ့ တော့ သင့်မြတ်အောင် နေ ကြရမယ်”

“မနေပါဘူး၊ ဒရိုင်ဘာ့သားကိုများ ဘာအစ်ကိုလဲ . . . အဆင့်အတန်းချင်းကတူလို့ လား။”

“မြညက်သာ . . . ပြောလေ ကဲလေပါလား၊ အခုကောင်းက ဖေဖေတို့ သားဖြစ်သွားပြီ၊ အစ်ကို တစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ရမယ်၊ ညက် မငယ်တော့ဘူးနော်”

သူမကတော့ အရင်ကအတိုင်းပဲ ပြဿနာရှာချင်ရှာတယ်။ အနိုင်ကျင့်ချင်လည်း ကျင့်တယ်။

ဂရုမစိုက်ပါဘူး။

မျက်နှာထားတည်တည် အေးစက်စက်။

လူကြီးလိုလို ဘာလိုလို ပဲပေးနေတာပဲ။

“မင်းအခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပါညက်”

“မဝင်ဘူးဆိုရင်ရော”

“မင်းထွက်ရဲထွက်ကြည့်လေ . . .”

လေသံက ဆရာကြီးလေသံ။

ကျွန်မထွက်သွားတော့ ရှင် ဘာလုပ်မလဲ။

အရင်ကတော့ မိဘတွေကလည်း ကွယ်လွန်ကာစ သူမ လည်း ပြဿနာမတက်လိုသေး၍ ညက်အပြင်ထွက်လျှင် ကောင်း က နောက်မှ ထက်ချပ်မကွာ လိုက်နေတတ်သည် ။

အမြင် ကတ်လိုက်တာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လွန်လာ၍ ညက် သည်းမခံနိုင်တော့၊ အဝတ်အစား တွေလဲပြီးပြီ၊ အလှအပတွေလည်း ပြင်ထားတာ သူငယ်ချင်းချိုဝေနှယ်ရဲ့ မွေးနေ့ကိုသွားမလို့ ။

သူက ချိုဝေနှယ်ကို ကြည့်မရ။

မျက်စိ နောက်သည် တဲ့ ။

သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ . . .

ညက် သူငယ်ချင်းဟာကို။

သူငယ်ချင်းကအစ လိုက်ပြီး ပိတ်ပင်တားဆီးနေသည် ။

“မင်းဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာက ကြည့်ဦး . . . သွားမှာ က ညပွဲ . . . ဖြစ်သင့်လား မြညက် သာ”

“ဒီမှာ ”

“မင်းအပေါ် ပြန်တက်ပါ”

“ကျွန်မ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တယ်၊ ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး
၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ပြီလေ”

“မင်းဘယ်အရွယ်ပဲရောက်ရောက် ကိုယ်စောင့်ရှောက်နေရ မှာ ပဲ . .
. မင်းအိမ်ထောင်ပြုတဲ့ အ ထိ၊ အဘွားကြီး ဖြစ်တဲ့ အထိ”

“ဘာရှင့်”

“မင်းအပေါ်တက်တော့ ညပွဲတွေ မင်းတက်လို့ မရဘူး . . . ခွင့်မပြုနိုင်
ဘူး၊ မှတ်ထားပါ”

“ကျွန်မသွားရမယ် မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ရဲ့
မွေးနေ့”

“မရဘူး”

“ရှင် . . .”

“ပြန်တက်”

မြညက်သာ နှုတ်ခမ်း ဘယ်လောက်ပဲ စုထောင်နေပါစေ။
မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ဒေါသပေါက်ကွဲ လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။

ပြင်ဆင်ထားတာလည်း ကြည့်ဦး။

မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းချယ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းက နီနီရဲ့ရဲ့။

ညက်ကို အမုန်းခံ၍ သူတားဆီးပစ်ရမည်ဖြစ်သည် ။

“ကျွန်မ သွားမှာ နော် . . . မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောထားပြီး ပြီ၊

သွားမှာ ပဲ . . . ရှင့်အမိန့်ကို မနာခံနိုင်ဘူး”

“မင်းသွားလေ . . . ငါက အမိန့်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း အတွက်ပြောနေတာကွ”

သူမ နားမထောင်နိုင်။

ဒီတိုက်က ဘယ်သူတိုက်လဲ။

သူက ကပ်ရပ်နေပြီးတော့များ ။

ညက် မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ပြီး အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သည် ။

နားမထောင်နိုင်ဘူး။ နေရာတကာ ဆရာလုပ်နေသည် ။

“သွားမှာ ပဲ . . . ရှင့်အမိန့်ကို နာခံဖို့ ကျွန်မလူဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ အရမ်းပဲများ နေ တယ်”

သူမ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။

မလုံခြုံသလိုလို ဘယ်နေရာပဲသွားသွား ညက်က အတင်းအကြပ်သွားဖို့ ပြင်လျှင် သူလိုက်ဖို့ နေကျ။

“ရှင်က ကျွန်မကို ဥပက္ခာပြုလိုက်တယ်ပေါ့လေ၊ ကောင်း တယ် . . . အရမ်းကောင်းတယ်၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ အုပ်စိုးနေတဲ့ ရှင့်ရဲ့ အရိပ်မဲကြီးကို ဖယ်ရှားပစ်ချင်တာလေ”

သူမ နှုတ်ခမ်းလေး တလှုပ်လှုပ် ပွစိပွစိပြောနေရင်း ကား ကိုမောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။

ဝေ့ကို သူကကြည့်မရ။

မင်း လုံးဝ မပေါင်းသင့်ဘူးတဲ့ ။

ဘာဆိုလဲ ဝေက ခပ်လန်းလန်းလေးနေတတ်တာပါ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ညက်နှင့် သူငယ်တန်းထဲက ကျောင်းနေ ဘက်။

ဒါကို သူသိသိကြီးနှင့် ။

သူမရောက်သွားတော့ မွေးနေ့ပွဲက စတင်နေပြီဖြစ်သည် ။

“ဟယ် . . . ယောက်မ ကြာလိုက်တာ၊ ညက်ကိုစောင့်နေ တာ သိလား . . . ဘာလဲ အစ်ကို တော်က တင်းကြပ်တဲ့ စည်းကမ်း တွေ ချမှတ်ပြီး တားဆီးနေလို့ လား။”

ဝေနှင့် ညက်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်၍ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက်သိနေသည် ။

ကောင်းအကြောင်းလည်း သိတယ်။

မွေးစားသားဆိုတာလေ . . . ကောင်းကသာ ဝေ့ကိုကြည့်မရ တာပါ။

ဝေကတော့ ကောင်းကို ကြိတ်ပိုးနေသူ။

“ညက်အစ်ကိုက တကယ်ပဲဟယ် . . . အရမ်းယောက်ျားပီသ ပြီး ချောတယ်၊ ခန့်ချောကြီး ယောင်းမ . . .”

“တော်စမ်းပါဝေ . . . အလကားပါ၊ ဖေဖေတို့ က အပ်ထားခဲ့ တယ် ဆိုပြီး လိုက်ပိတ်ပင်တား ဆီးနေတယ် . . . အခုလည်း ညက် အတင်းထွက်လာတာ”

“ကောင်း လိုက်မလာဘူးလား။”

“မလိုက်ဘူး၊ ဝေကသာ ကောင်း . . . ကောင်း . . . ဖြစ်နေ တာ၊ သူက ဝေ့ကို ကြည့်မရဘူး။”

“အဲဒါအချစ်ပဲ ညက်”

“ဘာပြောတယ်”

“အချစ်က အမုန်းနဲ့ ပဲ စတာ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ အချစ်တွေ စုပုံရော ကံရှိလာတော့မှာ သေချာ တယ် ယောက်မရဲ့ ”

“သေလိုက်”

ကောင်း လိုက်မလာတာကိုတော့ ညက်စိတ်ထဲအလိုမကျ သလိုလို ဟာတာတာကြီးပါ။

ဘာဖြစ်လို့ မှန်း မသိဘူး။

သူ့အမြဲတမ်း လိုက်လာနေကျ။

ညကဲ့ဘေးကနေ ကိုယ်ရံတော်လုပ်နေကြ။

ဝေ့ဆီ သွားလို့ လား။

“ထိုင်နော် ယောက်မ . . . ရှင့်ကို လူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက် ပေးမယ်၊ ဟိုမှာ လာနေပြီ”

“ဟင်”

ဟိုမှာ လာနေပြီဆို၍ သူမကြည့်လိုက်တော့ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို သေသပ်စွာဝတ်ဆင် ထားတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ သည် ။

ဝေ့က အလေးတယူနှင့် လေးလေးစားစား ဆီးကြိုနေ၏။

ဘယ်သူလဲ။

ဝေ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲက တစ်ယောက် လား။

ကောင်းပြောသလိုပဲ ဝေ့က ရည်းစားတွေခပ်များများ ။

ညက်တောင် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ သံယောဇဉ်ရှိနေ ကြသည်။ ။

“လာပါ ကိုကို . . . ထိုင်ပါနော်၊ အခုလို ဝေပွဲနေပွဲအတွက် တကူးတက လာရောက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးဝေရယ် . . . လာရမှာ ပေါ့၊ ဝေက ကိုကို အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမလေးပဲ . . . ဆန်နီမှ မရှိတော့တာ၊ ကိုကိုပိုပြီး ဂရုစိုက်ပေးရမယ်”

ဝေက သူမတစ်ယောက်ထဲ ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲမှာ ထိုင်စေ သည်။ ။

အင်း . . . မဆိုးဘူးပဲ။

အနီးကပ်ကြည့်မှ ပို၍ ပင်စွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိနေသူ။

ကြည့်လို့ ကောင်းလိုက်တာ။

သူမပင် တဒင်္ဂတော့ ပြေးပြေးကြည့်ဖြစ်သွား၏။

သူမ လွတ်သွားတဲ့ မာနကို ပြန်ထိန်းရသည်။ ။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ဝေသူငယ်ချင်း မြညက်သာ တဲ့ ၊ ညက်သူက ဝေအစ်ကိုရဲ့ သူငယ်ချင်း အမေရိကမှာ ပညာသွား သင်တာ ပြန်ရောက်လာတာ တစ်လပဲရှိသေးတယ်၊ မင်းထင်ကို ကို တဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မ ညက်ပါ”

“မြညက်သာ”

“ရှင်”

“မင်းကို ကိုကိုအစောကြီးထဲကသိတယ်”

“ဟင်”

“ဝေ့ကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ကိုကိုတောင်းဆိုခဲ့တာပဲ”

ဘုရားရေ . . .

ညက်ကို အစောကြီးသိနေသည် တဲ့ ။

ညက် နည်းနည်းလေးတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

ကောင်းကို သတိရသွားမိသည် ။

နေရာတကာမှာ အညှိုးကြီးကြီးနှင့် သူမအား ချုပ်ချယ် တားဆီး အမိန့်တွေပေးနေတာ လက် မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေ ရ၏။

ညက် လွတ်လပ်ချင်တယ်။

သူနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေပစ်ချင်ပေမယ့် ဖေဖေတို့ က ဘယ်လို စည်းကမ်းချက်တွေ ထား သွားလည်း မသိ။

သူ့ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ စည်းကမ်းတကျ နေထိုင်ပါ မည့် အကြောင်း ကတိပေးထားရ သည် ။

“မြညက်သာ”

“ရှင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲကွ၊ ကိုကိုက အစောကြီးထဲက သိနေတယ်ဆိုလို့ အံ့ဩသွားတာ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . နည်းနည်းလေးတော့ အံ့ဩသွားသလိုပဲ၊ ကိုကိုက အမေရိကားမှာ နေတာလေ၊ ဘယ်လိုလုပ် ညက်ကိုသိနေ တာလဲ”

“ဝေ့ကိုကိုဖုန်းထဲမှာ တွေ့တာလေ”

“ရှင်”

“ဝေအစ်ကို ဖုန်းထဲမှာ သူညီမလေးဝေဝေနဲ့ သူငယ်ချင်း မြညက်သာ တို့ ဓာတ်ပုံရှိနေတယ် လေ”

“ဟုတ်လား”

“မြညက်သာကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားရတယ်၊ အဲဒီထဲက ခင်မင်ချင်နေတာပါ”

ဝေအစ်ကိုက အမေရိကားမှာ သွေးကင်ဆာရောဂါနှင့် ဆုံး သွားပြီဖြစ်သည်။ ။

ကင်ဆာဖြစ်ပြီး သွေးအဆိပ်တက်သွားခြင်းဖြစ်သည် တဲ့ ။

ဝေတို့ မိသားစုတွေ အရမ်းကြေကွဲခဲ့ကြရ၏။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကပါ။

ညက်နှင့် လည်း ခင်တယ်။

အစ်ကိုလိုပဲ။

ပညာ ကြိုးစားပြီး စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသူပါ။

“ကိုကိုက ညက်ကိုမိတ်ဆက်ပေးပါလို့ ပြောဖို့ ရှက်နေတာဟာ လူပျိုကြီးဆိုတော့လေ။ မြန်မာ ပြည်ရောက်မှ ဝေမွေးနေ့လာမယ်ဆို လို့ အရမ်းပျော်နေတာ . . . ရှင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတဲ့ ”

ကိုကိုအကြည့်တွေက သူမမျက်ဝန်းလေးတွေပေါ် တစ်ထပ် တည်း ကျရောက်လာ၍ သူမ လည်း ရှက်ပြီး မျက်နှာပေါ်အပူငွေ့တွေ ဖြန်းပက် သွားသလိုပင်။

ကိုကိုက သူမနှင့် အတူတူထိုင်သည် ။

ပြုစုယုယ ကြင်နာတတ်သလို ညက်စားသောက်မယ့် အစားအစာ

တွေကို ကိုကိုကိုယ်တိုင် ပြင် ဆင်ပေးနေတာ။

ညက်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် မနေထိုင်
ခဲ့ဖူး၍ ရင်တွေ တဆတ် ဆတ်တုန်နေတော့သည် ။

*

အခန်း (၂)

“ကိုကိုလိုက်ပို့ပေးမယ် မြညက်သာ . . .”

“နေပါစေ . . . ညက်မှာ ကားပါတယ်ကိုကို”

“ညက် နည်းနည်းလေး . . .”

“ရပါတယ် . . . ဒီညတော့ ညက်အရမ်းပျော်ပြီး တစ်ခါမှ မသောက်ဘူးတဲ့ ဘီယာတောင် သောက်မိတယ်၊ ကိုကိုကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

ကိုကို ရယ်နေသည်။

စွဲမက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ယောက်ျားပီသပြီး ခန့်ညားတဲ့ ကိုကို . . . အယုအယတွေ နှင့် နွေးထွေးလွန်းသည်။

ကောင်းစုတ်နဲ့ တော့ တခြားစီပဲ။

သူမ ပျော်သည်။

ဝေ့မွေးနေ့ကလည်း အလန်းဇယားပဲ။

ညက်လည်း ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ မှီတွယ်၍ ကပ်စံ၏။

ခေါင်းထဲမှာ ရီတီတီ ကောင်းသိရင် ဘာပြောမလဲ။

ပြောချင်တာပြော လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။

သူက ညကံ့အရိပ်မှာ ကပ်ရပ်နေရတာပါ။

ကိုကိုကို နှုတ်ဆက်သည် ။

“ဘိုင်”

“အိုကေ”

သူမကားမောင်းတာတောင် သတိနှင့် ထိန်းနေရသည် ။

ရင်ထဲမှာ ပီတိတွေ ပြည့်နှက်နေတာပဲ။

ကိုကိုနဲ့ ခင်မင်ရတာ ညက် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရ၏။

သူမတို့ ခြံရှေ့ရောက်တော့ ခြံကြီးကိုဖွင့်ပေးမည့် သူ တစ် ယောက်မှ
မရှိ။

ခြံစောင့်ကြီးရော . . .

သူမ ဘဲလ်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာနှိပ်ပစ်သည် ။

ဘယ်သူမှ ထွက်မလာ။

“အဘအောင် . . .”

“အဘအောင် . . . ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဒီအဖိုးကြီး အဘ အောင်”

ခြံကြီးကို အမှောင်ချထားသည် ။

အဘအောင်ကို အော်ခေါ်လိုက်၏။

ထွက်မလာ . . .

ကောင်း အကျင့်ယုတ်တာပဲ။

သူမ သေသေချာချာ စဉ်းစားမှ အဘအောင် ခွင့်ယူထား တာပဲ။

သေပြီ ဘဲလ်ကို ထပ်နှိပ်သည် ။

“ကောင်း တမင်ညစ်ပတ်တာမဟုတ်လား . . . တံခါးကို မဖွင့်ပေးဘူး
. . . သိမယ် . . .”

ညဉ့်နက်လာတော့ ညက်တစ်ယောက်တည်းအပြင်မှာ ကြောက်လာ
သည် ။

သူမ မိဘတွေပိုင်တဲ့ အိမ်တောင် ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင် တိုင်း ထွ
က်လို့ မရပါလား။

ညက်ကို ဒဏ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ အပြင်မှာ ထားတာပဲဖြစ်နိုင်၏။

ဒေါသတွေ ဖြစ်ရသည် ။

“ကောင်းကင်ယံ . . . ရှင်ဘာကောင်လဲ၊ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း၊ ဒရိုင်ဘာ
သား . . . အရူးကောင်”

သူမစိတ်ထဲကနေ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းဝါးပြောပစ်နေပြီ။

နုတ်ကတော့ အသံအကျယ်ကြီးမထွက်ရဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိသေးသည် ။

အော်လို့ မဖြစ်ဘူး . . .

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ည အချိန်မတော် ပြန်လာ တာ မဖြ
စ်သင့်ဟု ထင်၏။

သူမ ဘဲလ်ကိုပဲ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နှိပ်ပစ်သည် ။

“ရှင်တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လားကောင်းကင်ယံ . . . ကြည့် စမ်း . . .

စော်ကားလိုက်တာ”

ညက် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်။

တစ်ခြံလုံးမှာ ရှိနေတဲ့ မီးတွေကိုလည်း မှီ တ်ထားသည်။

“ဒဏ်ပေးတာလား ကောင်းစုတ် . . . ညက်လို သူဌေးသမီး ကိုများ . .
.”

သူမ ဒေါသတကြီးနှင့် သံပန်းတံခါးကြီးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ရင်ထဲ မှာ
ဒေါသမုန်တိုင်းတွေ ထန်နေ သည်။

ကိုကိုကို သတိရမိသွား၏။

ကိုကိုနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ တဒင်္ဂလေးမှာ ပင် သူမ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးခဲ့
ရ၏။

ကောင်းအပေါ် မကျေနပ်ချက်တွေနှင့် ဒေါသတွေ လိုမ့် ထွက်နေသ
ည်။

ညက် အပျော်တွေကင်းမဲ့နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

သူမ ကားထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်သည်။

“ညက်လေး . . . အသားတုံးလေးတွေကို ကိုကိုဖွဲပေးမယ် နော်၊ အ
သီးအရွက်တွေများများ စားတာ ကောင်းတယ်၊ အသား အရည်လည်း
လှပတယ်၊ အဆီလည်း မများ ဘူး”

ကိုကို ဘယ်လောက်ကြင်နာတတ်လဲ။

ညက် ပန်းကန်ထဲကိုများ တယုတယထည့်ပေးနေတာ။

သူမကိုသိနေတာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေထဲကတဲ့။

ရင်ခုန်လိုက်တာ။

ကိုကိုက ပညာတတ် လူကြီးလူကောင်းနော်။

ညက်နဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်လာမှာ ပဲ။

ရှင် ကန့်ကွက်လို့ ရမယ်ထင်လား။

နိုင်ငံခြားပြန် . . .။

သူမ မိုးလင်းတဲ့ အထိ ကားထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရသည် ။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေရေ . . . ညက်ဘဝကို ကြည့်ပါဦး . . . လမ်း ဘေးမှာ အိပ်ရတဲ့ ဘဝ ရောက်နေ ပါပြီ”

သူမ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရလွန်း၍ မျက်ရည်တွေပင်ကျချင်လာ သည် ။

မငိုဘူး . . .။

ရှင်ကြောင့် မြညက်သာ ဘယ်တော့မှ မငိုဘူး။

အရှုံးလည်း မပေးဘူး။

ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တာတဲ့ ။

ဟွန်း . . .

အရူး။

သူမနှုတ်ခမ်းလေးက မဲ့ရွဲ့တွန့်ခေါက်သွားသည် ။

ကားပေါ်မှာ ပဲ အိပ်ပစ်လိုက်၏။

နေအတော်မြင့်မှ သူမ နိုးသွားသည် ။

“ဟင်”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လမ်းသွားလမ်းလာတွေပင် သွားလာနေ ကြပြီ။

သူမ ကပျာကယာ ထလိုက်သည် ။

ခြံတံခါးက မဖွင့်သေးဘူး။

ညိုပြာလည်း ဈေးဝယ်ထွက်မှာ မဟုတ်။

ဈေးက တစ်ပတ်စာ ဝယ်ထားတာ။

သူမ သတိရပြီး အိမ်ဖုန်းကိုဆက်တော့လည်း ဖုန်းကြိုး ဖြုတ် ထားသည် ။

“လွန်တယ် . . . ညက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ကောင်းကင်ယံ . . . ရှင်က ဘာ ကောင်လဲ . . . အစေအပါးရဲ့ သားတစ်ယောက်ကများ ”

သူမ အဖွဲ့တိုက်ပြီး ကိုကိုနှင့် လျှောက်သွားနေလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

ကြည့်စမ်း . . .

ညက်အား ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ အကဲခတ်နေကြပုံပင်။

ရှက်လိုက်တာ . . .

ညိုပြာအရိပ်အယောင်လည်း မတွေ့ရ။

ဒေါသဖြစ်လိုက်တာနော်။

ညက်ခေါင်းတွေလည်း တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနေ၍ အပြင် လည်း ထပ်မထွက်ချင်။

ဘဲလ်ကို ပဲနှိပ်သည် ။

ထွက်လာပါပြီ ညှိပြာ။

“မမလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အခုမှ ပြန်လာတာလား ဟင်”

“ဘာ အခုမှ ပြန်လာရမှာ လဲ . . . တံခါးဖွင့်စမ်း၊ နင်ဘာလုပ် နေတာလဲ . . . ငါညထဲကရောက် နေတာဟဲ့”

“ရှင်”

“ဖွင့် . . .”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ညှိပြာ တံခါးကိုကပျာကယာဖွင့် ပေးသည် ။

“ဟဲ့ . . . ကောင်းစုတ်က နင့်ကို ဘာအမိန့်ပေးသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မ ဈေးလည်း ဝယ်စရာမလိုလို့ ဘုရားခန်း ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းနေ လို့ ပါ”

“တမင်သက်သက် နင့်ကိုအပြင်ထွက်မလာအောင် အလုပ် တွေခိုင်းထားတာ . . . ဒေါ်ကြီးရွှေ ရော . . .”

“နေမကောင်းဘူးလေ . . . အိပ်နေပါတယ် မမလေး”

“တောက်”

“မမလေး . . . အနံ့တွေ . . .”

“ဘီယာပါဟဲ့”

သူမကားကို ခြံကြီးထဲမောင်းဝင်လာခဲ့သည် ။

အခုမှ စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံမှု ရှိသွားသလိုပင်။

ကောင်း . . .

ရှင်သက်သက်မဲ့ အရှက်တကွဲနဲ့ သိက္ခာကျအောင် လုပ်ပစ် လိုက်တာ
ပဲ။

လုပ်စရာလား။

ညက် နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်။

အိမ်မှာ ခန့်ထားတဲ့ အလုပ်သမားတွေ အားလုံးကလည်း သူ့လူ တွေ။

ရွာကတဲ့ . . .

သူမ နှုတ်ခမ်းလေး စုတင်းနေသည် ။

“သိမယ် . . . ကောင်းစုတ် . . . နင်က ဘာမို့လို့ ညက်လို သူဌေးသမီး
ကို နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ် ရတာလဲ”

သူမ တိုက်ထဲဝင်လာတော့ ဧည့်ခန်းအရောက်တွင် ခြေ လှမ်းတွေက
တုန့်ခနဲရပ်ဆိုင်းသွားရ သည် ။

ဧည့်ခန်းတွင် အခန့်သား ထိုင်နေသူက ကောင်းပင်။

ပြီးတော့ . . .

ရှေ့နေကြီး ဦးပေါ်ထွန်းပါ။

ဒင်း . . . ခေါ်လိုက်တာလား။

သူမ အပြစ်ကို အထုပ်အထည်နှင့် မိသွားသလို မျက်နှာပင် ဘယ်လို
ထားရမှန်းမသိ။

“မြညက်သာ”

“ရှင်”

“ထိုင်ပါဦးကွယ်”

သူမဝင်ထိုင်သည်။ ။

ကောင်း . . .

နင့်ကြောင့်ပဲ။

ဘာမဟုတ်တဲ့ အပြစ်လေးနဲ့ လူကြီးတွေအထိ အသိပေးစရာ လို
သေးလား။

နည်းနည်းတော့ တင်းသွားသည်။ ။

“အန်ကယ် မနေ့ကတည်းက ရောက်နေတာ”

“ရှင်”

“ရန်ကုန်မှာ အမှုကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ ခဏဝင်တည်းခိုတာပါ”

“ဟုတ်လား”

ရှေ့နေကြီးဦးပေါ်ထွန်းက မန္တလေးမှာ နေတာပါ။

မကြာခဏ ရန်ကုန်ရောက်လာတတ်ပြီး ဒီမှာပဲ တည်းတတ် သည်။ ။

ကံဆိုးတာပဲ။

သူမကလည်း ဒီနေ့မှ အပြင်သို့ ဇွတ်ထွက်မိနေသည်။ ။

“မင်း ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

“ညက်ကို တံခါးမဖွင့်ပေးတာပါ . . . ညက်အစောကြီး ကတည်းက
ရောက်နေတာလေ . . . သူတမင်သက်သက် ဖွင့်မပေးတာ”

ကောင်းကတော့ ညက်လုပ်ရပ်အတွက် လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြန်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်။

ညက်သူငယ်ချင်းဝေက ကိုယ်ကျင့်တရား မကောင်းဟု ကောင်း ထင်
မိသည်။ ။

တားဆီး၍ မရ။

သူ တမင်ဒဏ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အန်ကယ် ပေါ်ထွန်းပင် မသိ။

ခရီးပန်း၍ အိပ်ပျော်နေသည်။ ။

“မင်းညက အပြင်မှာ အိပ်နေတာလား . . . မြညက်သာ”

“ကားပေါ်မှာ ပါ”

“ညက အန်ကယ်ရောက်လာတာ ညတစ်နာရီမှ လေ”

သူမတို့ ပါတီပွဲက မနက်နှစ်နာရီလောက်မှ ပြီးတာပါ။

အန်ကယ်ပေါ်ထွန်း ရှေ့မှာ ဖြစ်၍ သူမ ပြစ်မှုလွန်ကျူးထား သလိုလို
ခံစားရသည်။ ။

“မဖြစ်သင့်ဘူးထင်တယ် မြညက်သာ . . . မင်းက မိန်းက လေးပါ။
မောင်ကောင်းကင်ယံရဲ့ စ ကားကို နားထောင်သင့်တယ်”

အန်ကယ်ပေါ်ကလည်း ကောင်းဘက်ကပဲ။

သူ မတရား စည်းကမ်းချက်တွေပေးနေတာကရော သူမက ဘာလဲ။

ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မလေ။

“မင်းမိဘတွေရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒပဲလေ . . . ကောင်းက မင်းကိုစ
ည်းကမ်းတွေ မတရား ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းအပေါ် ဘယ်တော့
မှ မကောင်းကြံစည်မယ့်သူလည်း မဟုတ်ဘူး ”

“အန်ကယ်”

“အန်ကယ်စကားကို နားထောင်စမ်းပါ မြညက်သာ . . . မင်း မှားနေတယ်”

ဦးပေါ်ထွန်းကတော့ မြညက်သာ မှားယွင်းနေတာဟု ပဲ ထင်မှတ်မိနေသည်။ ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပြင်ထွက်ရမည့် အချိန်မဟုတ်။

မနက်မိုးလင်းမှ မြညက်သာ အပြင်မှာ အိပ်ရကြောင်း မိမိ သိထား၏။ ။

ကောင်း အပြစ်ပေးထားတာပါ။

နှစ်ယောက်လုံးက မိမိငယ်စဉ်လေးထဲက သိကျွမ်းခဲ့သူတွေ။

အကျိုးအကြောင်း အလုံးစုံကိုလည်း သိထား၍ ကောင်း ဘက်ကပဲ လိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ။

“နောက်တစ်ခါ ကောင်းသဘောတူ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ညက် အပြင်ထွက်ခွင့်မရှိဘူး”

“ရှင်”

“အန်ကယ် အရှင်းဆုံးပြောရရင်တော့ ညက်မိဘတွေအားလုံး က ကောင်းကိုယုံကြည်ကြ တယ် . . . အမွေကိုရော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေရော အားလုံးအပ်ထားခဲ့တယ်”

“အန်ကယ် . . . ညက်မှာ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ ရှိပါ တယ်၊ သူက ညက်အပေါ် မုန်း တီးစိတ်တွေနဲ့ စည်းကမ်းတွေပေးပြီး ချုပ်ချယ်နေတာ မတရားဘူး”

“ကောင်းက စည်းစနစ်ကြီးသူဖြစ်နေလို့ မင်းကိုအပ်ထားခဲ့ တာပဲည က် . . . မင်းမိဘတွေ ကိုယ်တိုင် လိုက်နာဖို့ ပြောခဲ့တယ်၊ မင်း နာခံရလိမ့် မယ် မြညက်သာ . . .”

မြညက်သာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက လုံးဝမကျေမနပ်နှင့် စု တင်းတင်းလေး။

အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းကိုတော့ သူမငယ်စဉ်လေးထဲက ချစ် ကြောက်ရို သေလေးစားခဲ့ရသည်။ ။

မိဘတွေကိုယ်တိုင် လေးစားကြရတာပါ။

သူမ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ။

“အခုကြည့်စမ်း . . . မင်းကိုပတ်ဝန်းကျင်က အထင်သေး စရာဖြစ် လာတယ်”

“အဲဒါ သူလုပ်တာလေ . . . ညက်ကို ခြံတံခါးမဖွင့်ပေးဘူး၊ သူလုပ်စ ရာလား”

“မင်းကို သွားရဲသွားကြည့်လေလို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တာပဲ . . . မင်း ဇွတ် သွားခဲ့တယ် . . . ဒီအပြစ် ဒဏ်နဲ့ မင်းအထိုက်တန်ဆုံးပဲ”

“တွေ့လား အန်ကယ် . . .”

“မြညက်သာ . . . မင်းမှားတယ်လို့ ပဲအန်ကယ် သတ်မှတ် တယ်၊ ကောင်းစည်းကမ်းအတိုင်း မြညက်သာ လိုက်နာပါ”

ဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ ညက်သိနေသားပဲ။

အားလုံးက ညက်ဘက်မှာ ရှိမနေပေ။

ကောင်းမျက်နှာထားကလည်း တည်တင်းနေသည်။ ။

“နောက်ဆို ဒီလိုအပြုအမူမျိုး ထပ်မလုပ်ပါနဲ့ မြညက်သာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြညက်သာကို ကောင်းစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ် သူ့စကားကို နားထောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမနာခံရုံမှ လွဲ၍ တခြားမရှိ။

ရှင် ဘယ်အချိန်အထိ ညက်ကို ဘယ်လောက်အထိ စောင့် ရှောက်နေနိုင်မလဲ။

ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိသွားရင် ရှင် စည်းကမ်းတွေ လာပေးလို့ ရ မယ်ထင်လား။

သူမ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်မှုတွေက အစိုင်အခဲတွေအဖြစ် ပြည့်ကြပ်နာကျင်ရသည် ။

“ကျွန်မ နာခံပါ့မယ် အန်ကယ် . . . ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုလည်း ဆုံးမပေးပါ . . . ကျွန်မကို အညှိုးနဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းဖို့ ကြံစည်နေမှာ စိုးလို့ ပါ”

သူမ ထလာခဲ့သည် ။

ရှင်ကိုတော့ လုံးဝမကြေဘူး။

တမင်သက်သက် လုပ်နေတာ။

သူမ ငယ်စဉ်က ကောင်းကို အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျခဲ့တာတွေ ကို အညှိုးကြီးကြီးနဲ့ တုံ့ပြန်နေ တာဟု ပဲ ထင်သည် ။

